

N:o 63.

Af Herr **W. Farup**: *Angående tillägg till § 12 Bevillningsförordningen.*

Då under förlidet år ny bevillningsförordning blifvit antagen, så torde det nog anses mindre lämpligt att redan i år göra framställning till Riksdagen om ändringar uti denna förordning, men som Kongl. Maj:ts nådiga proposition i frågan till Riksdagen förlidet år, jemförd med förhandlingarne inom Kamrarne och dervid afgifna utlåtanden från statsrådsbänken gifva vid handen, att nya förordningen äfven afsåg att afhjelpa en under långliga tider mycket känbar brist med afseende å den bevillning, som hittills kunnat påföras en bland rikets förnämsta och mest vinstgifvande näringar, nemligen skogsafverkningarne, då dessa drifvas såsom särskild rörelse, utan att dock detta syfte vunnits genom den nya förordningen, och frågans lösning på rättvis grund knappast tål att på obestämd framtid uppskjutas, så dristar jag mig att nu å nyo draga den under Riksdagens pröfning.

Det torde vara allmänt bekant, att då skog afverkas, så verkställes denna afverkning i en stor del af riket sällan af jordegaren sjelf, men oftast af stora och mäktiga bolag eller kapitalstarka personer, som slagit denna näring under sig.

Sådan rörelse grundar sig då icke på ett för tillfället gjordt inköp af trävaror såsom råmaterial, så att den kan jemföras med uppköp af spannmål eller andra landtmannaprodukter, hvaremot den grundar sig på afverkningsrätt till skog under långa tidsrum — ända till femtio års

tid — så att rörelsen blir en från jordbruket helt och hållet skild näring.

Om nu sådan näring drifves af enskild person eller bolag inom en kommun, och de afverkade trävarorna försäljas inom kommunen till annan person, som för bort eller använder dem, så kan afverkaren icke undgå att påföras bevillning inom kommunen för den rörelse han sålunda drifver. Men om samma afverkare sjelf för bort trävarorna och afyttrar dem på annan ort, så undgår han all bevillning inom den kommun, der rörelsen drifves, och kommunen går alltså förlustig de inkomster, som borde hafva tillfallit den, ity de kommunala skatterna till en stor del utgå just på grund af sådan bevillning.

Men det måste i alla händelser vara öfverensstämmande med god lag, att kommunens rättighet att åtnjuta bidrag till sina utgifter hvilat på en mera positiv grund än tillfällighetens och enskild persons eller bolags godtycke.

Det är här ingalunda fråga om någon obetydlighet, ity sådan rörelse ofta är af vida större betydelse än alla andra rörelser tillsammanslagda inom en kommun, och då den inom de orter, der den drifves, medför stora olägenheter och stegrade skatter, icke minst genom den ökade fattigvården, så är det lätt förklarligt, att här ett stort missnöje råder öfver att nya bevillningsförordningen i detta afseende icke kom att hvila på en mera rättvis grund.

För att afhjelpa här framhållna brister hade Kongl. Maj:t uti ofvan berörda nådiga proposition föreslagit, att bevillning skulle påföras för inkomst genom all afverkning af skog till försäljning, »der skogen är belägen», vare sig att denna drefves af jordegaren sjelf, såsom en till hans jordbruk hörande näring, eller af annan person eller bolag, som slagit sådan rörelse under sig, såsom en särskild näring, skild ifrån jordbruket. Men då nu Kongl. propositionen icke gjorde någon skilnad mellan den rörelse, som drifves för hemmans- och jordbrukets egen räkning, och den rörelse, som drifves för annans räkning, skild ifrån jordbruket, så hade propositionen i denna del ingen framgång, helst samma nådiga proposition äfven afsåg att för inkomst af jordbruk i sin helhet påföra en ny särskild bevillning.

Men det kan icke vara billigt, att kommunernas rättighet att sjelfva få åtnjuta fördelarne af den bevillning, som kan påföras för de näringar, som der drifvas, skall vara beroende utaf, huruvida en ny beskattning blifvit påförd jordbruket eller icke.

Staten kan icke komma att lida någon förlust derigenom, att bevillning påföres skogsrörelse i den kommun der rörelsen drifves —

tvärtom måste denna näring med mycket större noggrannhet kunna uppskattas å den ort, der den är känd, än — såsom det nu ofta sker — å annan ort, belägen intill 20 å 30 mil aflägsset derifrån, der man litet eller intet vet om hvad afkastning rörelsen verkligen kan gifva.

Huru litet nu gällande bevillningsförordning i berörda afseende motsvarar sitt ändamål torde bäst framgå deraf, att så beskaffad skogs-rörelse, som här åsyftas, drifves af *utlänningar* till ganska stort omfång i en stor del af riket, i synnerhet inom Elfsborgs, Vermlands, Kopparbergs och Jemtlands län, utan att hittills någon bevillning kunnat dem därför påföras, hvarigenom alltså icke allenast de respektive kommunerna, men ock staten sjelf blifvit i hög grad lidande.

På grund af det sålunda anförda får jag vördsamligen hemställa,

att till § 12 af nu gällande bevillningsförordning måtte fogas ett moment af följande innehåll: »Innehafvare af genom köp förvärfvad rätt till afverkning af skog å annans mark; för inkomst deraf: der skogen är belägen.»

Stockholm den 26 Januari 1884.

Will. Farup.

Häruti instämma:

Liss Ol. Larsson.

Gunnar Eriksson.

P. O. Eriksson.

S. M. Olsson.

O. N. Wagenius.
